

HUMORESKA PLANINSKA VESTNIKA

## BLEGOŠKE SANJE

FRANC TEMELJ

Ko sem se prebudil, je bilo sonce že visoko na nebu.

»Nedelja bo torej lepa in bi jo bilo potrebno izkoristiti,« sem si dejal in začel premišljevali, kako bi jo. Imel sem sicer polno hribovskih načrtov, toda vsi so zahtevali zgodnejutranjo izvedbo in ne spanje do sredine dopoldneva. Brez prave odločitve sem se počasi spravil iz postelje. Toda ko sem z eno nogo stopil na tla, sem pod njo začutil nekaj robatega — in tisti trenutek se je rodila odločitev o usodi tiste nedelje.

Prejšnji večer sem se pred spanjem po dolgem času zopet lotil branja Cvetja v jeseni, malo da bi si obudil spomin in malo v opomin. Toda branje očitno ni trajalo dolgo in knjiga je po zakonu težnosti obstala na tleh.

Tisti trenutek, ko sem stopil na knjigo, sem se odločil, da bom odšel na Blegoš. Poiskal sem nahrbtnik, dal vanj nekaj za pod zob in nekaj za po grlu, se vsedel v avto in se odpeljal po dolini. Namenil sem se peljati do Leskovic, toda na Hotavljah sem se premislil in se raje odpeljal naprej po cesti proti Poljanam.

Ko sem se pripeljal v Javorje, sem sam sebe prepričeval, da bo naprej proti Žetini verjetno precej prometa, kajti vreme je bilo res lepo; zato je bolje, da se peljem še naprej, da ne bom požiral prahu. In tako sem parkiral pri zadnjem kozolcu v Žetini, od tam naprej pa sem jo mahnil peš proti Črnemu kalu. Sonce je toplo grelo in ko sem ves prepoten dospel na Kal, zagledam nekoga, ki se je s kolesom pripeljal s Prve ravan. Prvi trenutek nisem vedel, komu se blede, meni ali njemu. Potem pa sva se le dogovorila, da je zanj čisto normalno, da se pelje s kolesom na Blegoš in če komu še ni, se bo pač moral navaditi tudi na to.

»Če je pa tako,« sem rekel, »bom šel po grebenu na vrh, se mi vsaj ne bo treba umikati kolesarjem!«

Tako sem tudi storil.

Umikati se mi res ni bilo treba, ne kolesarjem, ne komu drugemu, kajti prav do vrha nisem srečal žive duše.

Ko sem prišel na vrh, sem najprej popravil slino, nato pa malo pogledal naokrog: Julijci, Karavanke, začetek Kamniških, Snežnik, Javorniki, Krn... Razgled je bil tak, kakršnega sem videl že mnogokrat, zato se z njim nisem pretirano mudil. Pač pa veter ni bil običajen — oziroma ga sploh ni bilo, zato sem se malo vlegel v travo in začel delati načrte, kako bom počasi odšel do koč, kjer se dobi slastno

pivo. Počasi nisem odšel do koč, ampak sem zaspal...

Naenkrat pa se mi na obzorju iz smeri Prve ravni prikaže znana postava. Bila je Meta iz Cvetja v jeseni — in počasi je tekla proti meni. Vse bolj se mi je bližala, dokler ni prispela prav do mene. Ljubeznivo me je gledala, nakar se je sklonila k meni in me začela božati po obrazu...

To božanje je postalo tako silovito, da sem se prebudil — in zagledal ogromno pošast pred seboj. Kriknem od groze in planem pokonci.

Vsi obiskovalci Blegoša, ki se jih je nabralo kar precej, so pogledali, kaj se dogaja z mano, ovca, ki si je sladkala življenje z mojim potnim čelom, pa je vsa prestrašena odpeketała proti koči.

»No, no, le počasi, saj se ne podira svet!« je nekdo pripomnil, jaz pa bi se najraje vdrl v zemljo.

Na koč in na pivo sem v trenutku pozabil: odhiti sem nazaj, od koder sem prišel.

Takrat sem spoznal, da je kolo res uporabno tudi na Blegošu, saj bi se z njim lahko hitreje znebil smejočih se obrazov, ki so gledali za mano.

## odmevi

### OB ALPINISTOVEM IZGINOTJU

Na korektno napisan članek o Vlastu Kopaču v PV (12/89) se ne bi oglasil, pač pa se moram na namige M. Š., ko je v Delu (8. januarja 1990) poročal o tem članku.

Že v precej bolj liberalnem času od obaravnavega — leta 1962 — smo se odpravljali v Francijo. Zadnji hip je hotel z nami tudi prijatelj, ki je v začetku petdesetih osedel tri leta, ker je nameral (ne poskušal!) pobegniti čez mejo. Takrat je običajni postopek za izhodno vizo trajal kakih 14 dni; toliko sta pač sodišče in notranja uprava potrebovala za preverjanje prosilca. Za prijatelja se je pa bolj mudilo in zapovrstjo sem se za pomoč obrnil na tri znance, nekoga daljnega sorodnika in dva planinska funkcionarja, ki so bili na precej pomembnih položajih v sodno policijski upravi. »Porabil« sem jih zaporedoma, ne da bi vedel drug za drugega, a vsakokrat se je končalo enako: »Kaj pa misliš?! Prinesel sem potni list, naj takoj vpišejo vizo, tam pa so me vprašali, kako si upam za takega človeka sploh prositi. Ne se igrati nevarnih stvari!«

Prej sem mislil, da je z odsluženo kaznijo zadeva končana, potem sem spoznal, da